ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **L. P.,** zast. Mgr. Milošem Znojemským, advokátem, se sídlem Velké náměstí 29, Hradec Králové, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 4. 2011, č. j. 30 Ad 9/2010 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ředitele žalované ve věcech služebního poměru ze dne 8. 6. 2010, č. j. ŘŘ-84/2010, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele žalované pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 23. 3. 2010, č. VS-198/2010, kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky s tím, že služební poměr podle § 42 odst. 5 písm. a) služebního zákona skončí dnem doručení tohoto rozhodnutí.

Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí o odvolání uvedla, že žalobce v únoru 2009 požádal správce Fondu kulturních a sociálních potřeb Policie České republiky (dále jen „FKSP“), kterým bylo tehdejší Krajské ředitelství policie Východočeského kraje, o příspěvek na rekreaci ve výši 10 000 Kč. Zaměstnavateli doložil potvrzení cestovní

agentury GABI se sídlem v Hradci Králové, Jižní ulice 870, o objednání rekreace v termínu od 7. 5. 2009 do 14. 5. 2009 v celkové hodnotě 12 230 Kč. Dne 20. 3. 2009 uhradil do FKSP částku 2230 Kč a cestovní agentuře GABI byla následně uhrazena částka 12 230 Kč. Poté žalobce rekreaci zrušil a finanční částku ve výši 12 230 Kč si nechal v rozporu s čl. 7 odst. 2 pokynu ředitele Krajského ředitelství policie Východočeského kraje č. 46/2009 přepsat pro svou potřebu na osobní účet vedený u GE Money Bank, a.s., a zaměstnavateli částku 10 000 Kč nevrátil. Tím žalobce způsobil zaměstnavateli škodu na majetku ve výši 10 000 Kč. Uvedené jednání bylo kvalifikováno jako trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 trestního zákona z roku 1961 účinného do 31. 12. 2009 (nyní srov. přečin zpronevěry podle § 206 trestního zákoníku z roku 2009 - pozn. Nejvyššího správního soudu) a dne 26. 1. 2010 byla na žalobce podána obžaloba. S pokynem ředitele Krajského ředitelství policie Východočeského kraje č. 46/2009 ze dne 6. 2. 2009 byl žalobce prokazatelně seznámen dne 27. 5. 2009 v elektronickém systému ESIAŘ. Okresní soud v Hradci Králové pak rozhodl usnesením ze dne 25. 2. 2010, č. j. 6 T 10/2010 - 96, tak, že podle § 223 odst. 1 za použití § 307 trestního řádu, trestní stíhání žalobce podmíněně zastavil a stanovil zkušební dobu podmíněného zastavení trestního stíhání v trvání jednoho roku.

Žalovaná dále uvedla, že § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona obsahuje důvody, kdy musí být příslušník propuštěn ze služebního poměru. Jedním z nich je i řízení o úmyslném trestném činu, v němž bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání, a dále skutečnost, že jednání, kterým byl čin spáchán, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, mezi něž patří i neustálé zachování jeho bezúhonnosti. V pravomocném rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2010, č. j. 6 T 10/2010 - 96, je uvedeno, že se podle § 223a odst. 1 a § 307 odst. 1 trestního řádu trestní stíhání žalobce podmíněně zastavuje a stanoví se zkušební doba podmíněného zastavení v trvání jednoho roku. Žalobce se v hlavním líčení k spáchání činu doznal, svého jednání litoval, škodu nahradil a s podmíněným zastavením trestního stíhání vyslovil souhlas. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu prvního stupně, že delikty příslušníků Policie České republiky jsou společností vnímány velmi citlivě a je podle nich posuzována činnost celé Policie České republiky. Policista tak sám musí o svou bezúhonnost pečovat a vyvarovat se jakéhokoliv protiprávního jednání. Zbývající důvody uvedené žalobcem v odvolání jsou podle žalované zástupné a nesprávně aplikované na souzený případ.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí o odvolání žalobce namítl nesplnění podmínky pro propuštění ze služebního poměru obsažené v § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona, neboť jeho jednání nemůže být kvůli respektování zásady presumpce neviny považováno za trestný čin. V daném případě totiž došlo k podmíněnému zastavení trestního stíhání, a proto je na něho zapotřebí hledět jako na osobu, která žádný trestný čin nespáchala. Navíc část uvedeného ustanovení tvořená slovy „a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka“, jíž bylo v projednávané věci užito, je z důvodu nerespektování zásady presumpce neviny protiústavní, a proto by měla být Ústavním soudem zrušena. I když proti němu bylo vedeno trestní řízení, neznamená to, že by se trestného činu dopustil. K tomu by bylo zapotřebí pravomocné odsouzení za spáchání trestného činu, k čemuž však nedošlo. Navíc k trestnému činu se nepřiznal, soustavně zdůrazňoval, že došlo k nedorozumění mezi ním a majitelkou cestovní agentury, a popíral úmyslné převedení částky 10 000 Kč na svůj účet. Úmysl přisvojit si tuto částku

mu nebyl v průběhu trestního řízení prokázán ani jinými důkazy. V dané věci se jednalo o nedbalostní jednání a nebyla tak naplněna subjektivní stránka trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 trestního zákona z roku 1961. Při hlavním líčení zdůraznil, že došlo k nepříjemnému omylu a nad vzniklou situací vyjádřil lítost. Na základě těchto skutečností pak bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání. Odůvodnění tohoto usnesení však obsahuje nepřesné pasáže, z nichž vyplývají jiné skutečnosti než ty, které byly zjištěny v průběhu hlavního líčení. Vycházela-li proto žalovaná jen z odůvodnění usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání, rozhodla o propuštění ze služebního poměru na základě nesprávných zjištění. Navíc ani nezkoumala, zda se skutečně dopustil trestného činu. Zcela jiná situace by nastala v případě, kdy by se během hlavního líčení přiznal, že dal příkaz k převodu na svůj účet s úmyslem zmocnit se částky 10 000 Kč. Za této situace by došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 trestního zákona z roku 1961, v důsledku čehož by byly splněny všechny podmínky pro jeho propuštění ze služebního poměru. Takový trestný čin však v dané věci nespáchal. Navíc institut podmíněného zastavení trestního stíhání se dá použít i v případech, kdy se obviněný dozná k činu, aniž by tento čin obsahoval všechny znaky skutkové podstaty trestného činu. K aplikaci tohoto institutu tedy není nutné doznání k trestnému činu.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 7. 4. 2011, č. j. 30 Ad 9/2010 - 21, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované zamítl. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že je pro věc podstatný výklad § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona a § 307 odst. 1 trestního řádu. Podle § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona musí být příslušník propuštěn, jestliže bylo v řízení o úmyslném trestném činu pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání, bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky na příslušníka. Podle § 307 odst. 1 trestního řádu může se souhlasem obviněného soud v řízení o přečinu (do 31. 12. 2009 o trestném činu, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje 5 let - pozn. Nejvyššího správního soudu) podmíněně zastavit trestní stíhání, jestliže se obviněný k činu doznal, nahradil škodu, pokud byla činem způsobena, nebo s poškozeným o její náhradě uzavřel dohodu, anebo učinil jiná potřebná opatření k její náhradě, a vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující. V souzené věci je nesporné, že Okresní soud v Hradci Králové usnesením ze dne 25. 2. 2010, č. j. 6 T 10/2010 - 96, podmíněně zastavil trestní stíhání žalobce vedené pro trestný čin (nyní: přečin) zpronevěry podle § 248 odst. 1 trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 a stanovil zkušební dobu podmíněného zastavení trestního stíhání v trvání jednoho roku.

Dále krajský soud uvedl, že podmínku *„obviněný se k činu doznal“* nelze chápat jinak, než že oním činem je nutno rozumět přečin, pro který se s obviněným vede trestní řízení. Jiný výklad by byl nelogický a v rozporu se smyslem institutu podmíněného zastavení trestního stíhání. Za doznání pak lze považovat i výpověď obviněného, v níž dozná skutečnosti umožňující závěr o tom, že se trestného činu dopustil, aniž by výslovně uvedl, že se cítí vinen určitým konkrétním trestným činem, jak vyplývá z usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2005, sp. zn. 4 To 383/2005. V souzené věci pak lze z protokolu o hlavním líčení seznat, že skutkový stav popsal

žalobce ve shodě s obsahem obžaloby, popíral toliko úmysl svého jednání. Jeho obhájce v závěrečné řeči uvedl, že se nebrání podmíněnému zastavení trestního stíhání. I žalobcova obhajoba tedy měla za to, že jsou splněny podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání. Pokud žalobce nesouhlasil s usnesením o podmíněném zastavení svého trestního stíhání pro skutek, který byl ve výroku usnesení přesně popsán, mohl proti němu v souladu s poučením podat opravný prostředek, avšak tohoto práva se ihned po vyhlášení usnesení vzdal. Tím považoval zákonné podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání za naplněné a jeho nynější tvrzení, že tomu tak nebylo, lze pokládat za účelové.

Podle soudu není udržitelný ani žalobcův výklad § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona kumulujícího podmínky pro propuštění ze služebního poměru v podobě podmíněného zastavení trestního stíhání a to, že jednání, jehož se příslušník dopustil, je v rozporu s požadavky kladenými na něho. Obě tyto podmínky totiž logicky navazují na shora popsaný institut podmíněného zastavení trestního stíhání. Jednou z podmínek podmíněného zastavení trestního stíhání je to, že soud má postaveno najisto, že se obviněný dopustil přečinu, pro který byl obviněn, tedy že jej spáchal. Není tedy porušením zásady presumpce neviny, pokud druhá z uvedených podmínek hovoří o „*jednání, kterým trestný čin spáchal*“. Tato formulace pouze vychází z faktu, že otázku spáchání trestného činu již nutně musel posoudit soud, pokud trestní stíhání podmíněně zastavil. Otázku, zda byl nebo nebyl spáchán trestný čin, tedy již neměl posuzovat služební funkcionář v rámci řízení o propuštění ze služebního poměru. Naopak správní orgány správně vycházely ze závěrů soudu s odkazem na existenci usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání a zaměřily se na posouzení toho, zda je trestný čin v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Dospěly přitom k závěru, že tomu tak je. S tímto závěrem se krajský soud ztotožnil a ani žalobce proti němu v žalobě nic nenamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nesprávnost závěru, podle něhož aplikace ustanovení o podmíněném zastavení trestního stíhání svědčí o jeho doznání k trestnému činu zpronevěry. Především doznání není podmínkou rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání. Po celou dobu řízení popíral, že by se trestného činu zpronevěry dopustil. Po zaplacení zájezdu zrušil rekreaci z důvodu celkového zaneprázdnění při vyřizování formalit souvisejících s koupí nemovitosti. Následně došlo k nedorozumění s pracovnicí cestovní agentury, kdy předpokládal, že mu bude vrácena částka 2230 Kč a na účet Policie České republiky bude vrácen příspěvek ve výši 10 000 Kč. Výpisy od GE Money Bank, a.s. nekontroloval, ty za několik měsíců zůstaly neotevřeny, což prokázal v rámci trestního řízení. Nevyužíval ani služeb internetového bankovnictví. Proto se o tom, že cestovní agentura na jeho účet zaslala i příspěvek ve výši 10 000 Kč, dozvěděl až v září 2009 od pracovníků inspekce Ministerstva vnitra. Odkazuje-li Krajský soud v Hradci Králové na usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2005, sp. zn. 4 To 383/2005, lze namítnout, že okolnosti uvedené v tomto usnesení v jeho případě nenastaly. K trestnému činu se nedoznal, naopak popsal, že k události došlo v důsledku omylu a souhry okolností, takže nebyl dán jeho úmysl přisvojit si prostředky Policie České republiky. V hlavním líčení navrhoval zproštění obžaloby, nebránil se ale ani odklonu ve formě podmíněného zastavení trestního stíhání, neboť i v tomto případě při řádném způsobu života po dobu

zkušební doby očekával, že bude věc bez dalšího vyřízena. Souhlas s případným podmíněným zastavením trestního stíhání však nelze vykládat tak, že se doznal k trestnému činu zpronevěry. Soud nerespektoval zásadu presumpce neviny, zakotvenou mj. i v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Za situace, kdy u něho nedošlo k pravomocnému uznání viny ze spáchání trestného činu, měly správní orgány ctít presumpci neviny a vycházet ze závěru, že se přečinu zpronevěry nedopustil.

Stěžovatel dále namítl, že samotné ustanovení § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona je protiústavní z důvodu nerespektování presumpce neviny zakotvené v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud se přitom dostatečně touto otázkou nezabýval a dospěl k závěru, že rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky bylo oprávněné. Ustanovení § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona vychází z toho, že rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání je podkladem pro závěr, že se příslušník Policie České republiky dopustil trestného činu. Takový závěr je však protiústavní právě z důvodu jeho rozporu s výše uvedenou zásadou presumpce neviny. Usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání nepředjímá a s ohledem na čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ani nemůže předjímat, zda se příslušník Policie České republiky dopustil trestného činu. Soud měl proto buď odmítnout aplikaci § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona pro rozpor s ústavním pořádkem, nebo věc předložit Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení uvedeného ustanovení. Pokud soud žalobu zamítl s odůvodněním, že správní orgány oprávněně propustily příslušníka Policie České republiky ze služebního poměru na základě § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona, je jeho rozhodnutí založeno na nesprávném právním posouzení věci. Navíc § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona hovoří o *„trestném činu“*, nikoliv o *„činu“*. K propuštění příslušníka ze služebního poměru dle uvedeného ustanovení je tak nutné kumulativní splnění dvou podmínek, v souzené věci však byla naplněna pouze jedna z nich, a sice že došlo k podmíněnému zastavení trestního stíhání. Druhý předpoklad, tedy že jednání, kterým byl trestný čin spáchán, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, nebyl naplněn, neboť při respektování presumpce neviny nelze hovořit o spáchání trestného činu.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 4. 2011, č. j. 30 Ad 9/2010 - 21, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Následně stěžovatel ještě soudu doručil usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 11. 5. 2011, č. j. 6 T 10/2010 - 111, kterým bylo rozhodnuto, že se ve zkušební lhůtě podmíněného zastavení trestního stíhání osvědčil. Podle stěžovatele tedy neexistuje meritorní rozhodnutí, jímž by byl uznán vinným ze spáchání trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, takže je třeba na něho hledět jako na osobu bezúhonnou. Dále znovu zdůrazňuje, že v souzené věci nebyla naplněna subjektivní stránka trestného činu, neboť finanční částka 10 000 Kč byla na jeho účet připsána v důsledku omylu. Za této situace nebyla žalovaná oprávněna jej propustit ze služebního poměru. Stěžovatel tedy znovu zopakoval své přesvědčení o důvodnosti kasační stížnosti.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnula skutkový stav tak, jak je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí, a zopakovala, že byly naplněny všechny zákonné podmínky pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona. Žalovaná proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, zda byly splněny zákonné podmínky pro jeho propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona. Uplatnil tedy důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 42 odst. 1 písm. a), c) služebního zákona musí být příslušník propuštěn ze služebního poměru, jestliže byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně nebo jestliže bylo v řízení o úmyslném trestném činu pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání, bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Podle § 307 odst. 1 trestního řádu v řízení o přečinu (dříve v řízení o trestném činu, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let) může se souhlasem obviněného soud a v přípravném řízení státní zástupce podmíněně zastavit trestní stíhání, jestliže a) obviněný se k činu doznal, b) nahradil škodu, pokud byla činem způsobena, nebo s poškozeným o její náhradě uzavřel dohodu, anebo učinil jiná potřebná opatření k její náhradě, c) vydal bezdůvodné obohacení činem získané, nebo s poškozeným o jeho vydání uzavřel dohodu, anebo učinil jiná potřebná opatření k její náhradě, a vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující.

Ze služebního poměru tedy podle zákona o služebním poměru musí být propuštěn nejen příslušník, který byl pravomocně uznán vinným úmyslným trestným činem, nýbrž i příslušník, proti němuž bylo vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný úmyslně a toto trestní řízení bylo pravomocně skončeno tzv. odklonem.

Důvod pro propuštění příslušníka ze služebního poměru spočívající v pravomocném rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin však není v rozporu s čl. 40 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, podle nichž jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy a každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena. Aplikací § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona na základě rozhodnutí služebního funkcionáře totiž nedochází k uznání viny za úmyslný trestný čin a takové opatření není činěno ani proto, že by podmíněné zastavení trestního stíhání pro trestný čin spáchaný úmyslně mělo povahu pravomocného odsouzení. Propuštění

příslušníka ze služebního poměru učiněné v návaznosti na pravomocné rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin je totiž výrazem skutečnosti, že i v tomto případě, stejně jako při pravomocném odsouzení pro trestný čin spáchaný úmyslně, mělo protiprávní jednání příslušníka úmyslný charakter (srov. důvodovou zprávu k služebnímu zákonu, dostupnou v digitálním repozitáři Parlamentu České republiky, www.psp.cz). Navíc znění § 307 odst. 1 trestního řádu podmiňuje aplikaci institutu podmíněného zastavení trestního stíhání souhlasem obviněného, jak již bylo zmíněno. Jestliže tedy služební zákon upravuje důvod pro propuštění příslušníka ze služebního poměru spočívající v pravomocném rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin, má příslušník bezpečnostního sboru možnost se takovému nepříznivému následku použití odklonu v trestním řízení vyhnout tím, že s ním v přípravném řízení či v hlavním líčení nevysloví souhlas. Takto ostatně mohl v dané věci postupovat i stěžovatel, což však neučinil a místo toho s použitím institutu podmíněného zastavení trestního stíhání v řízení před Okresním soudem v Hradci Králové udělil souhlas. Znění § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona pak skutečně obsahuje slova *„jednání, kterým trestný čin spáchal“*, nicméně tuto formulaci je nutné s ohledem na smysl a účel uvedeného ustanovení interpretovat tak, že se jedná o úmyslný trestný čin, pro který bylo proti příslušníkovi vedeno trestní stíhání, jež bylo pravomocným rozhodnutím podmíněně zastaveno. Opačný výklad by byl protiústavní, neboť uznat vinu za spáchání trestného činu lze pouze pravomocným odsuzujícím rozsudkem trestního soudu, jak již bylo zmíněno.

Služební funkcionář tedy v dané věci neporušil zásadu presumpce neviny ani neaplikoval protiústavní část zákona, když v návaznosti na pravomocné rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin vydal rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Otázkou ústavnosti § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona se zabýval také krajský soud, který na základě shora uvedené argumentace dovodil, že podmínky pro propuštění příslušníka ze služebního poměru logicky navazují na institut podmíněného zastavení trestního stíhání. V tomto směru tedy není možné napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný.

Podle § 307 odst. 1 písm. a) trestního řádu je možné trestní stíhání podmíněně zastavit pouze v případě, že se obviněný k činu doznal. Doznání obviněného k trestnému činu ve smyslu § 307 odst. 1 písm. a) trestního řádu přitom musí zahrnovat všechny skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky stíhaného trestného činu, tedy i zavinění v zákonem předpokládané formě úmyslu či nedbalosti, na čemž nemůže nic změnit skutečnost, že obviněný s podmíněným zastavením trestního stíhání souhlasí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1995, sp. zn. 2 Tzn 25/95, Právní rozhledy, 4. svazek, ročník 1996, str. 166 a násl., usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 11. 1994, sp. zn. 4 To 831/94, Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, svazek 9, ročník 1995, str. 378 a násl.).

Nelze tedy souhlasit s tvrzením stěžovatele, že doznání není obligatorní podmínkou pro použití institutu podmíněného zastavení trestního stíhání. Dále nebylo možné v řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru zkoumat, zda doznání stěžovatele učiněné v trestním řízení zahrnovalo všechny znaky stíhaného trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 trestního zákona z roku 1961, tedy i subjektivní stránku spočívající v úmyslném

přisvojení si cizí věci. K posouzení této otázky byl totiž příslušný jen Okresní soud v Hradci Králové, který po zhodnocení výpovědi obviněného dospěl k závěru, že se k spáchání trestného činu zpronevěry ve smyslu § 307 odst. 1 písm. a) trestního řádu doznal, a proto usnesením ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 6 T 10/2010, trestní stíhání podmíněně zastavil. Závěr o nesprávném posouzení otázky doznání obviněného pak mohl učinit pouze nadřízený trestní soud k stížnosti obviněného či státního zástupce, avšak ti se ihned po vyhlášení usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání práva podat opravný prostředek vzdali. Za tohoto stavu věci musely oba správní orgány i krajský soud vycházet z toho, že došlo k vydání pravomocného rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání stěžovatele pro úmyslný trestný čin a tím i k naplnění jedné z podmínek pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru uvedené v § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona.

Druhou podmínku pro aplikaci tohoto ustanovení představuje rozpor jednání, pro které bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin, s požadavky kladenými na příslušníka. I v tomto směru je přitom nutné vycházet z toho, že si stěžovatel úmyslně ponechal pro svoji potřebu částku 10 000 Kč, kterou měl vrátit do FKSP, a že se tedy nejednalo o nedbalostní jednání. Právě pro tento trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 trestního zákona z roku 1961 bylo totiž proti stěžovateli vedeno trestní řízení, v rámci něhož soud učinil závěr o doznání se obviněného k činu jako jednoho z předpokladů pro vydání rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání. Žalovaná ve vztahu k uvedenému jednání dospěla v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k závěru, že delikty příslušníků Policie České republiky jsou společností velmi citlivě vnímány a je podle nich posuzována činnost celého policejního sboru. Policie České republiky disponuje mimořádnými oprávněními při zasahování do práv a svobod občanů, a proto její příslušníci musí vystupovat profesionálně a nevzbuzovat jakoukoliv pochybnost o postavení policie ve společnosti a plnění jejích úkolů. Policista sám musí o svou bezúhonnost pečovat a vyvarovat se jakéhokoliv protiprávního jednání, neboť jeho společenské postavení by mohlo být kdykoliv ohroženo. S těmito závěry žalovaného se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a dodává, že stěžovatel si nedovoleně ponechal větší obnos a navíc nevrácením částky 10 000 Kč do FKSP závažným způsobem porušil služební povinnost uloženou služebním předpisem. V souladu s žalovanou tedy má i Nejvyšší správní soud za to, že uvedené jednání je v rozporu s požadavky kladnými na příslušníka. Tento závěr ostatně v stížnostních a žalobních námitkách nerozporoval ani samotný stěžovatel.

Stěžovatel ke kasační stížnosti předložil usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 11. 5. 2011, č. j. 6 T 10/2010 - 111, kterým bylo podle § 308 odst. 1 trestního řádu rozhodnuto o tom, že se ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání osvědčil. Právní mocí tohoto usnesení přitom podle § 308 odst. 3 trestního řádu nastaly účinky zastavení trestního stíhání. Při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu vychází soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Usnesení o osvědčení stěžovatele ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání však bylo vydáno až po žalobou napadeném rozhodnutí a dokonce i po kasační stížností napadeném rozsudku, a proto k němu nelze přihlížet. Tento závěr je zcela akceptovatelný i z ústavněprávního hlediska. Účelem § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona je totiž propuštění příslušníka ze služebního poměru

v návaznosti na vydání pravomocného rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin. Připuštěním možnosti přihlížet ve správním soudnictví k usnesení o osvědčení příslušníka ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání by tedy došlo k popření smyslu tohoto důvodu pro propuštění ze služebního poměru, který spočívá v povinnosti služebního funkcionáře bezprostředně reagovat na nejzávažnější protiprávní jednání příslušníka.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud ani správní orgány obou stupňů nepochybily, když dospěly k závěru o splnění všech zákonných podmínek pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu